

Arrest

nr. 274 187 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2022 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar zus H.M., van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 29 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 26 augustus 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar zus H.M., van Spaanse nationaliteit.

1.4. Op 13 januari 2022 neemt de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 14 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 14 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.01.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgegeven op 11.08.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn België verblijvende broer Spaanse zus, zijnde M.H. (...). De eerste aanvraag, ingediend op 22.02.2021, werd op 29.06.2021 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Betrokkene diende toch op 26.08.2021 al opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 13.01.2022 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene naliet om binnen de 3 maanden na de aanvraag enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.06.2021. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni

2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België of Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/11 *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van machtsafwendings.

2.1.1. Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“(…)

In casu is de bestreden beslissing van 14/01/2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, (...)

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

“(…)

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 14/01/2022:

- *Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten;*
- *Dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN) de enige optie is daar er geen andere redenen voorhanden zouden zijn om een kortere termijn op te leggen;*
- *Dat verzoeker misbruik zou maken van de verblijfsprocedure om via een “andere weg” een verblijfsvoordeel te bekomen, dewelke in strijd zou zijn met de finaliteit van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980;*

In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd van 3 jaren (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN).

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN), werd opgelegd aan verzoeker.

Verwerende partij dient in zijn beslissingen een in concreto-beoordeling te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in het administratief dossier van verzoeker om tot de bestreden beslissing te komen.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoeker in het verleden tot tweemaal toe een bijlage 20 heeft ontvangen en tegen deze weigeringen geen beroep instelde.

Verzoeker begrijpt niet, waarom het al dan niet in beroep gaan tegen een weigeringsbeslissing thans hem wordt opgeworpen. Immers, in de eerste aanvragen werden argumenten aangehaald die ten gronde steek zouden houden en waarvoor verzoeker nieuwe documenten trachtte bij te brengen.

Verzoeker besloot alsdan geen beroep in te stellen en de gevraagde akten te verzamelen om alsnog een aanvraag in te kunnen dienen en zo eventueel ontbrekende stukken bij te brengen om zijn dossier te vervolledigen.

Echter motiveert verwerende partij – ten onrechte – dat verzoeker de verblijfsprocedure zou misbruiken en het zou afwenden voor “andere finaliteiten”, die door verwerende partij niet wordt gepreciseerd.

Wanneer dan verzoeker tracht te voldoen aan deze documenten, en hij hiervoor de nodige documenten tracht te verzamelen, gaat verzoeker dan aanhalen dat verzoeker de verblijfsprocedure zou misbruiken.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwendt voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelf spreken in casu zelfs van een situatie van machtsafwending.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom direct gekozen werd voor de MAXIMUMtermijn van drie jaren, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende noch proportioneel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de MAXIMUMtermijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de argumenten in huidig verzoekschrift inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, juncto het vertrouwensbeginsel juncto de afwending van macht door verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaren, en zelfs al leest de men de door verwerende partij gegeven uitleg, is deze niet juist en zelfs foutief. Door het opleggen van een inreisverbod, die niet alleen in België gevolgen zal hebben, maar in het hele Schengengebied, hoopt verwerende partij de facto alle verblijfsprocedures van verzoeker te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden.

Zo zal verzoeker geen enkele aanvraag met zijn Spaanse zus kunnen indienen waarmee hij alsnog een procedure kan opstarten, maar dan nog zal hij een weigeringsbeslissing van verwerende partij ontvangen, waarin te lezen valt dat het inreisverbod nog niet opgeheven is of dat verzoeker hiertoe geen aanvraag heeft ingediend en dat de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod vanuit het land van herkomst dient te gebeuren.

De facto wend verwerende partij zijn macht af om verzoeker voor blok te zetten.

Ofwel vernietigd de Raad het inreisverbod, Ofwel dient verzoeker het grondgebied fysiek te verlaten en pas 3 jaar later terug aankomen, Ofwel dient hij de opheffing/opschorting van het inreisverbod te vragen vanuit zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de MAXIMUMtermijn van 3 jaar zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse verblijfsgerechtigde zus met wie hij samenwoont en van wie hij financieel totaal afhankelijk is, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier; Verzoeker toont minstens aan dat hij volledig financieel afhankelijk van de EU burger.

Immers, verzoeker is de Marokkaanse broer van een EU burger (lees: Spaanse zus). Immers, verzoeker was in Marokko financieel afhankelijk zijn Spaanse zus en maakt zo deel uit van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie is verzoeker volledig financieel afhankelijk van de EU burger.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod voor de MAXIMALE TERMIJN oplegt zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, minstens is de opgelegde termijn disproportioneel is.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel, onredelijk en zelfs een afwending van de macht van verwerende partij.

Dat bovendien verwerende partij op geen enkele wijze de toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. Er is eveneens een schending van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan respectievelijk omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd, zoals blijkt uit punt 2.1.7.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door louter te stellen dat het inreisverbod maar schaars gemotiveerd is, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

2.1.5. In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omdat anderzijds een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verzoekende partij betwist dit niet. Hierbij merkt de Raad nog op dat beide motieven elk afzonderlijk het opleggen van een inreisverbod (van maximum drie jaar) kunnen schragen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod moet dragen, deze sanctie te verregaand en volstrekt disproportioneel is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog overgaat tot wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

2.1.6. Verder ontwikkelt de verzoekende partij een betoog omtrent de motieven over de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, geleet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

2.1.7. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het bezit is van een Marokkaans paspoort afgegeven op 11 augustus 2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer zij in Schengen, en bij uitbreiding België, is binnen gereisd. Daarnaast wijst zij erop dat de verzoekende partij twee keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging met haar in België verblijvende Spaanse zus indiende, dat de eerste aanvraag, ingediend op 22 februari 2021, werd geweigerd op 29 juni 2021, dat deze weigering (bijlage 20) aan de verzoekende partij werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij geen beroep indiende tegen deze weigering en op 26 augustus 2021 al opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat deze aanvraag op 13 januari 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit door de stad Antwerpen werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij naliel om binnen de drie maanden na de aanvraag enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet immers maakt dat de verzoekende partij – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie (hierna: A.I.) wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Voorts wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2021, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat de verzoekende partij diende te weten dat het A.I. dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat de aanvraag nog in behandeling is. Er wordt verder nog gemotiveerd dat rekening wordt gehouden met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België wonende zus, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat overeenkomstig rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat andere gezinsbanden, zoals tussen meerderjarige broers en zussen, pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden, dat uit niets blijkt dat het inreisverbod haar zou verhinderen met haar in België of in Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko, dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat uit het administratieve dossier evenmin een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM blijkt. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang

van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

2.1.8. De verzoekende partij stelt – betreffende het motief dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat zij in het verleden tot tweemaal toe een bijlage 20 heeft ontvangen en hiertegen geen beroep heeft ingesteld – dat ze niet begrijpt waarom het al dan niet in beroep gaan tegen een weigeringsbeslissing haar thans wordt tegengeworpen, dat in de eerste aanvraag (lees: beslissing) argumenten werden aangehaald die ten gronde steek zouden houden en waarvoor zij nieuwe documenten trachtte bij te brengen, dat zij besloot alsdan geen beroep in te stellen en de gevraagde stukken te verzamelen om alsnog een aanvraag te kunnen indienen en de eventueel ontbrekende stukken bij te brengen om zo haar dossier te vervolledigen, dat de verwerende partij ten onrechte motiveert dat zij de verblijfsprocedure zou misbruiken en het zou afwenden voor “andere finaliteiten” die door de verwerende partij niet worden gepreciseerd, dat wanneer zij dan tracht te voldoen aan “deze documenten” en hiervoor tracht de nodige documenten te verzamelen, wordt gemotiveerd dat zij de verblijfsprocedure zou misbruiken.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij ten onrechte motiveert dat zij de verblijfsprocedure zou misbruiken. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij twee maal vlak na elkaar een aanvraag indiende op grond van gezinshereniging met haar Spaanse zus. Naar aanleiding van de eerste aanvraag van 22 februari 2021 legt de verzoekende partij verschillende stavingsstukken voor doch hieromtrent motiveerde de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging waardoor het verblijf geweigerd werd. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in, maar dient zij bijna onmiddellijk een nieuwe aanvraag in op dezelfde grond met dezelfde referentiepersoon. Echter legt de verzoekende partij binnen de toegekende termijn van drie maanden geen documenten voor betreffende het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst, waardoor de stad Antwerpen op 13 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf neemt. De verzoekende partij stelt geen beroep in tegen voormelde beslissing.

Gelet op de motieven van de eerste beslissing waar erop gewezen wordt dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, blijkt aldus dat het de verzoekende partij toekwam bijkomende documenten voor te leggen om aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar Spaanse zus of er deel uitmaakte van haar gezin.

Nu de verzoekende partij, zoals blijkt uit de beslissing van 13 januari 2022 van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, geen documenten betreffende het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst bij haar tweede aanvraag heeft gevoegd, kan zij niet dienstig laten uitschijnen dat zij op grond van de aangevoerde argumenten in de eerste beslissing trachtte nieuwe documenten bij te brengen om het voldoen aan de voorwaarden te staven, dat zij besloot geen beroep in te stellen maar de gevraagde akten te verzamelen om alsnog een aanvraag te kunnen indienen en zo eventueel de ontbrekende stukken bij te brengen en haar dossier te vervolledigen en er aldus, door het indienen van de tweede aanvraag om net dit te doen, geen sprake is van misbruik. Immers blijkt niet dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede aanvraag documenten heeft voorgelegd die blijkens de motieven van de eerste beslissing vereist waren om aan te tonen aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk beweren dat zij die reeds op het ogenblik van het betekenen van de eerste beslissing op de hoogte was van het feit dat zij onvoldoende documenten had voorgelegd om het deel uitmaken van het gezin of het ten laste zijn te staven, geen misbruik maakt van de procedure door onmiddellijk na het betekenen van een beslissing een nieuwe aanvraag in te stellen zonder reeds te beschikken over de vereiste documenten.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is om te stellen dat de verzoekende partij twee keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende, waarbij de eerste aanvraag werd geweigerd en waarbij de verzoekende partij bevolen werd het grondgebied te

verlaten, dat de verzoekende partij tegen de eerste beslissing geen beroep aantekende, doch een tweede aanvraag indiende waarbij zij geen bewijs voegde van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het herkomstland of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, dat zij de procedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, nu zij ter gelegenheid van de eerste beslissing reeds op de hoogte was van het feit dat de voorliggende documenten niet afdoende waren om het ten laste zijn of het deel uitmaken van de referentiepersoon in het herkomstland te staven, doch opnieuw, onmiddellijk na het betekenen van de eerste beslissing, een nieuwe aanvraag indiende zonder dat deze documenten voorlagen.

Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij tegen de beslissing naar aanleiding van haar tweede aanvraag gezinshereniging, beslissing van 13 januari 2022, een beroep heeft ingesteld bij de Raad.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, motiveert de verwerende partij in dit verband geenszins ten onrechte dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Immers wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoekende partij twee keer vlak na elkaar een procedure gezinshereniging indiende met haar in België verblijvende Spaanse zus, dat de eerste aanvraag geweigerd werd, dat zij hiertegen niet in beroep ging maar een tweede aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon, doch dat deze aanvraag op 13 januari 2022 werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij naliet om binnen de drie maanden na de aanvraag enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet preciseert wat de andere finaliteiten zijn, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt er duidelijk op gewezen dat het gaat om het misbruiken van de procedure om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, waarbij wordt gepreciseerd dat een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt dat een aanvrager – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder A.I. wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van een beslissing. Het verblijfsrechtelijk voordeel bestaat aldus uit het tijdelijk precaire verblijf onder de vorm van een A.I. tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Nu de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruiken aldus duidt op het indienen van een aanvraag op dezelfde gronden als een reeds geweigerde aanvraag om louter een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar tweede aanvraag niet de vereiste documenten zoals reeds bleek uit de eerste beslissing heeft voorgelegd, kon de verwerende partij aldus dienstig stellen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

Het komt de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor te oordelen dat er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om via een andere weg verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, wanneer de verzoekende partij bij de tweede aanvraag geen poging doet om stukken die bijkens de eerste beslissing vereist zijn om haar aanvraag te rechtvaardigen voor te leggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het juist de verwerende partij is die de verblijfsprocedures misbruikt en het afwendt voor een andere finaliteit dan waarvoor zij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen, dat men zelfs kan spreken van een situatie van machtsafwenning, dat eveneens het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg staat, dat wanneer de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad de onwettigheid van de beslissing dient vast te stellen, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze de verwerende partij de verblijfsprocedures misbruikt en het afwendt voor een andere finaliteit dan waarvoor zij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van machtsafwenning of van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht met haar betoog de motieven over de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers toont zij met haar betoog, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat de vaststelling dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Door louter te betogen dat de verwerende partij, door het opleggen van een inreisverbod dat niet alleen in België gevolgen zal hebben maar in het hele Schengengebied, *de facto* hoopt al haar

verblijfsprocedures te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden, dat zij geen enkele aanvraag met haar Spaanse zus zal kunnen indienen, waarmee zij alsnog een procedure kan opstarten, dat zij dan nog een weigeringsbeslissing van de verwerende partij zal ontvangen waarin te lezen valt dat het inreisverbod nog niet opgeheven is of dat zij hiertoe geen aanvraag heeft ingediend en dat de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod vanuit het land van herkomst dient te gebeuren, dat indien de Raad het inreisverbod niet vernietigt, zij ofwel het grondgebied dient te verlaten en pas drie jaar later terug kan komen ofwel de opheffing of opschorting van het inreisverbod dient te vragen vanuit het land van herkomst, toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij *de facto* haar macht aanwendt om haar voor blok te zetten. In dit kader herhaalt de Raad ook dat de verzoekende partij niet aantoonst waarom zij, nu zij reeds middels de beslissing naar aanleiding van de eerste aanvraag op de hoogte was van de ontbrekende stukken, een tweede aanvraag instelde zonder dat zij reeds in het bezit was van de ontbrekende stukken. Na de eerste weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, die niet gepaard ging met een inreisverbod, had de verzoekende partij immers de mogelijkheid de gevraagde stukken te bekomen en alsdan een nieuwe aanvraag in te dienen. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig laten uitschijnen, gelet op het niet afleveren van een inreisverbod na de eerste weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij haar niet de mogelijkheid heeft gegeven om de gevraagde stukken voor te leggen en haar verblijfsprocedures blokkeert.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat zij een Spaanse verblijfsgerechtigde zus heeft met wie zij samenwoont en van wie zij financieel totaal afhankelijk is, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat zij minstens aantoonst dat zij volledig financieel afhankelijk is van de EU-burger, dat zij immers de Marokkaanse broer is van een EU-burger, lees een Spaanse zus, dat zij in Marokko financieel afhankelijk was van haar Spaanse zus en zo deel uitmaakt van het gezin, lees huishouden, van de EU-burger, dat zij in essentie volledig financieel afhankelijk is van de EU-burger, dat zij daarmee minstens aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU-burger was, dat eveneens blijkt dat zowel zij als de EU-burger hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel, huishouden, vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM, tracht de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan te tonen. De Raad merkt op dat uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven met de zus in overweging heeft genomen doch heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon (*in casu* haar zus), dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn. De verzoekende partij slaagt er, zoals zal blijken uit het tweede middel, niet in om voornoemde motieven te ontcrachten of te weerleggen noch toont zij aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.9. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, dat de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er *in concreto* een inreisverbod van drie jaar aan haar werd opgelegd, dat waarom direct gekozen wordt voor de maximumtermijn van drie jaar geenszins afdoende wordt verduidelijkt en de opgegeven redenen alleszins niet afdoende noch proportioneel zijn, dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd omtrent de maximumtermijn van het inreisverbod en dat de opgelegde redenen alleszins niet afdoende zijn rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de argumenten in huidig verzoekschrift, dat er op *quasi* automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van drie jaar en dat deze, zelfs al leest men de door de verwerende partij gegeven uitleg, niet juist en zelfs foutief is. Evenmin kan zij, gelet op de motieven betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar zonder enig afdoend en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod noch dat de opgelegde termijn disproportioneel is. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt. De Raad wijst erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke

omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met haar zus niet als dusdanig wordt weerhouden. Door te stellen dat de verwerende partij in haar beslissing een *in concreto* beoordeling dient te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in haar dossier om tot de bestreden beslissing te komen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven omtrent de duur van het inreisverbod foutief of kennelijk onredelijk zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat, gelet op het voorgaande, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een *in concreto* beoordeling heeft gemaakt.

Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemene belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is.

2.1.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling, kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog evenmin aannemelijk dat de thans bestreden beslissing in strijd is met het vertrouwensbeginsel (in combinatie met het rechtzekerheidsbeginsel) noch dat er bij het nemen van de thans bestreden beslissing sprake was van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van machtsafwending.

2.1.11. De verzoekende partij voert tot slot nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, *quod non in casu*. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing in strijd is met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt zij een dergelijke stelling geenszins, zodat het eerste middel ook op dit vlak onontvankelijk is.

2.1.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) alsook van het hoorrecht.

2.2.1. De verzoekende partij zet het tweede middel uiteen als volgt:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit

gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse verblijfsgerechtigde zus heeft waarmee hij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is;

Dit betekent concreet dat verzoeker nog steeds zijn verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 / 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Spaanse verblijfsgerechtigde zus. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelikheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar verblijfsgerechtigde Spaanse zus.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Spaanse zus. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*).

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv. tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het vermeende gezins- en privéleven van de verzoekende partij en dit heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM en dit als volgt:

"Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België of Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De verzoekende partij meent echter dat de bestreden beslissing niet in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, dat deze beslissing onrechtmatig is wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen en wanneer het voordeel dat de overheid uit de beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat zij erdoor ondergaat. Zij stelt dat zij bovendien een Spaanse verblijfsgerechtigde zus heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en van wie zij financieel afhankelijk is, dat dit betekent dat zij nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform de artikelen 47/1, 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen. Zij meent dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar Spaanse verblijfsgerechtigde zus, dat met al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden, dat zij daarmee minstens aannemelijk maakt dat zij in het herkomstland financieel afhankelijk is van de EU-burger, dat eveneens blijkt dat zowel de EU-burger als zij zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel, een huishouden, vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat ondanks deze elementen de verwerende partij niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen. Zij meent dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM daar haar gezinsleven

schromelijk met de voeten wordt getreden door de verwerende partij. Zij meent dat zij met de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden minstens aannemelijk maakt dat een disproportionele beslissing werd genomen en dat het voordeel van de verwerende partij buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat zij en haar zus ondervinden, dat de verwerende partij geen ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen, dat zij immers aantoonde dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien, zo stelt de verzoekende partij, is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen haar en haar zus, dat het nagenoeg onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor haar om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in het herkomstland een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zij meent dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing in strijd met de bepalingen en geest van artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zus te worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van de zus van de verzoekende partij in België. Hierbij wordt gewezen op voormelde rechtspraak betreffende de meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie om te kunnen besluiten tot een beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM en wordt er voorts aangestipt dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar in België wonende zus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Eveneens wordt erop gewezen dat uit niets blijkt dat het inreisverbod de verzoekende partij zou verhinderen met haar in België of in Nederland wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met haar loutere beweringen geenszins aantoonde afhankelijk te zijn van haar zus. Betreffende de samenwoning, wijst de Raad er nog op dat uit een loutere samenwoning geenszins blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheid.

Dit blijkt overigens ook uit twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 29 juni 2021 en 13 januari 2022.

In de eerste bijlage 20 sprak de verwerende partij zich uit over aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij met haar zus in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Spaanse zus van de verzoekende partij.

De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvraag geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar zus. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar zus. De verwerende partij besloot ook dat het gegeven dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op het adres van haar zus, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was of is van de referentiepersoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

De stad Antwerpen is op 13 januari 2022 in het kader van een tweede aanvraag overgegaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten omdat de verzoekende partij naliет om binnen de drie maanden na de aanvraag enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

De verzoekende partij volhardt dat zij afhankelijk is van haar zus. Zij voert aan dat zij een duurzame familierelatie heeft met haar zus, dat zij financieel afhankelijk is van haar, dat zij in het land van herkomst financieel ten laste was van haar zus en dat zij in België op hetzelfde adres woonachtig is als haar zus en dus een gezinscel (huishouden) vormen.

Waar dit betoog in wezen gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 29 juni 2021 en 13 januari 2022, merkt de Raad op dat deze beslissingen heden niet het voorwerp vormen van onderhavige vordering. De verzoekende partij heeft ook nagelaten een beroep in te stellen tegen voormelde beslissingen.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij haar verblijfstoestand nog kan regulariseren op grond van artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, volstaat het aan te stippen dat de verzoekende partij reeds twee verblijfsaanvragen indiende op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dat deze werden geweigerd.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij een gezonde en volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar zus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar Marokko niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar zus in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, Senchishak v. Finland, par. 57). Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie wordt niet aangetoond.

Het betoog dat het *“nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk”* is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, is niets meer dan een loutere bewering die niet wordt geconcretiseerd of enigszins gestaafd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze haar hechte familiebanden met haar Spaanse zus of andere familieleden niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (cfr. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59), zoals overigens ook terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat haar gezinsleven door de verwerende partij schromelijk met de voeten wordt getreden.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins verder toelicht, laat staan staft. Bovendien wordt in de bestreden beslissing, omtrent haar familiale- en privéleven belangen, het weze herhaald, er op gewezen dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar zus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont door het louter vaag wijzen op haar sociale, familiale en economische belangen in België geenszins aan dat voormelde overwegingen foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zouden zijn.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij geen ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt – en de Raad niet inziet – welke in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkeheden, zouden aantonen dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van een disproportionele en kennelijke onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het hoorrecht, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij twee verblijfsaanvragen indiende waar ze ruim de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht in het licht van een voorgehouden gezinsleven met zus op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

De Raad merkt voorts op dat het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod voor de duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat zij diende uitgenodigd te worden om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens binnen te brengen, dat zij niet werd ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijke en familiale situatie, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens of welke andere concrete persoonlijke elementen, die zij nog niet eerder had bijgebracht, nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken die de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins had kunnen beïnvloeden.

In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER